

Jeg fikk min første systematiske utdanning hos Michael Harner. Den tok til i midten av 1980-tallet og varte i 6-7 år. Det er han som er leder og grunnlegger av Foundation for Shamanic Studies.

Jeg var også med i den eneste advanced class, som Michael har hatt, tror jeg, for jeg har ikke hørt han har arrangert slike klasser etterpå. Han ble visst lei av oss alle sammen, en nydelig samling vriompeiser og stabeister, ikke minst meg, som på den tiden bodde i Kautokeino og var passe besværlig skrudd sammen i hodet.

Det var da jeg ble kalt en djevel av noen i nabolaget, selv av gamle venner fra Altakampen, fordi jeg drev på med det jeg drev med. I tillegg kom det jeg erfarte i US som en urfolksmann fra Kauto. Selv der hadde den bygda rykte for å være hovedstaden for svartkunstner. Det ble visket om det i krokene, hørte jeg, og noen svettet når jeg dukket opp. Selv i sjamansirkelen hersket visst denne for meg totalt ubegrunnede frykten.

Selv min beste amerikanske sjamanvenn trodde en gang at jeg drev og gannet ham, og var helt sikker på at han hadde sett meg fly forbi på en svart pil, giftpil må vite, for å ramme ham i lilletå bare sånn littegrann for å markere kraft og Kautokeino-sjamanmakt... Det ble et visst drama av det den gangen. Den gang ble jeg såret. I dag ler jeg av det så kiloene disser.

Nå er Core Shamanism kanskje den største av de både i oppslutning og omsetning av de sjamantradisjoner som tilbys søkere på sjamanveien, en tradisjon som henter fra alle tradisjoner og smelter ned til sitt. Core Shamanism markedsføres i helsides annonser i det amerikanske Shamans Drum og sikkert andre magasiner.

Det en form for franchise-bedrift, såvidt jeg forstår. Du må undervise i pensum, og gjør du det så får du hjelp og støtte til å komme i gang. Men så må du betale en viss prosent av inntektene tilbake til FSS. Det var i alle fall slik det fungerte tidligere. Det betyr ikke at arbeidet i utgangspunktet ikke er til beste for alle levende skapninger. All undervisning må ha en form og en entreprenørs arbeid må også belønnes. Bevares.

Core Shamanism vokser på alle kontinenter ser det ut som, også i Skandinavia. Det skjer også sikkert fordi de leverer gode varer. En dag dukker de vel også opp i Norge, landet som som regel faller for alt "nytt" åndelig utenfra, særlig om det kommer fra California...

Det er ikke til å underslå at sjamanisme, også for meg, er en business. På godt eller vond er visst markedsføringens kunst blitt del av kunsten. Det er bare å bla i magasinene.

Fra min tid i Kautokeino fikk jeg høre at det var mot alle gode sedvaner og vetter å ta betalt for å sjamanisere. Hadde man fått gaven fra Gud, så hadde man å stille opp uten at det skulle være snakk om penger. Man måtte hjelpe når man ble kallet, når den syke sto i døra, nesten usansett tid på døgnet.

Det var da folk kom til meg beskyttet av nattemørket, fikk jeg nesten inntrykk av. B est var det visst om jeg skrudde av lampen foran inngangsdøren... For før de gikk sa de: Takk for hjelpen. Men du, du må ikke si til noen at jeg har vært her. Greit?

De fleste trodde visst også at åndene betalte regningene mine. Slik er det ikke. Jeg jobber ikke for penger, men liker like fullt å bli godt betalt.

Men tilbake til Core Shamanism. Noen sier at Core shamanism er et betenkelig fenomen på sjamanarenaen, at dette er en trening som henger i løse luften, uten røtter i autentisk forfedrejord, den som skapes av blodlinjen.

Noen sier endog at tradisjonen har rappoer fritt herifra og derifra og bruker det som er anvendelig og salgbart for det Euro-amerikanske klientellet.

Noen sier også at Core Shamanism er amerikanisert sjamanisme, og erobrer verden på grunn av sin veltilpassethet, sin raske ekspedering og tiltalende innpakning, et weekendekurs, og kraftdyrene er levert, uten besværlig mytologi og andre forestillinger. Mytologi er for meg det som fører skritt for skritt inn i Saivo...eller hva nå fyrlyset kan kalles i de forskjellige tradisjonene.

Jeg er kommet til at man trenger noe slikt for å holde perspektivet oppe. Det er lett å gå seg vill i Sjamansonen. Hverdagssinnet kan lett eksportere sine misforståelser inn i sjamansonen, lett som bare det.

I alle fall må man ha noe å manøvrere etter, og etter hvert skaffe seg den innsikten som kalles "rett forståelse". Det er lett å misforstå akkurat dette. Og en "uopplyst" og sulten samtid svelger det meste om det kommer fra munnen av en S J A M A N. Man vil visst gjerne tro på det meste. Alle vet at det er forskjell på tannleger. I alle fall har det å få den innsikten kostet meg dyrt. Så det er også forskjell på sjamaner.

Tilbake til Core Shamanism og meg, for selv jeg syns det er et interessant tema. For meg koker saken ned til dette:

For meg er sjamanisme personrelatert. Det kommer ned til kjemien du har med sjamanen. Så varer det videre i den grad du er hjulpet eller om du er kommet noen skritt videre på oppvåkningens vei.

I det som kan bli din nye forståelse og sunnhet vokser også takknemligheten frem. For meg er takknemligheten en frigjørende kraft. Jeg sier i alle sammenhenger at jeg vokste på Michaels måte å gjøre det på. Hans stil. Hans ånd. Hans vesen der han satt og underviste i sirkelen. Det kom gjennom han.

Han skal ha takk for etikken: Han fortalte fra hvilken tradisjon han hentet sine øvelser. I hvilken mer eller mindre ukjente bok han hadde funnet teknikkene omtalt. Slik fikk han mye ukjent og nærmest glemt frem i dagen. Jeg tror han brukte oss som forsøkskaniner. Ikke noe galt i det. Snarere tvert imot. Jeg kjente i alle fall at det virket og at det var spennende.

For meg var Core Shamanism en vakker erfaring pga. ham. Jeg elsket den måten han skapte konsentrasjon på, og hvordan han kunne løfte med latter. Javisst, det skapte gode føringer.

Det er personen som holder kraften, uansett tradisjon, utansett mytologi og dyktige lærere. Har ikke den enkelte personen kraften, så forfaller læren. Så enkelt er det for meg. Men jeg vet ikke så mye om det. Jeg er bare en som søker kunnskaper om hvordan gjøre livet enklere, mer det enn å søke etter Den Store Sannheten. Det må andre ta seg av. Vi har da religioner, ikke sant?

Core Shamanism har ikke mytologifortellinger fra fortiden som fundament, slikt som finnes i en tradisjon knyttet til et landskap, et gammelt kulturfag og en kultur...

Men sjamanismen man ærer gjennom Core Shamanism kan åpne den enkelte til sin mytologi, slik bidraget virket for meg.

Det de hadde eller har som særpreg er en vitenskaplig tilnærming, med målinger av forskjellige effekter av trommereiser på ditt og datt i kroppen, og slik jeg alt tar til å omtaler dette, så forstår dere vel ganske fort at det ikke er så interessant for meg.

Jeg har for såvidt sammenfattet hvordan jeg ser på virkningene på kropp og sinn i et kapittel i Sjamansonen.

Det er da begrenset, i alle fall for meg, hvor interessant det er hva virkningene at trommereiser er fysisk sett og hva som kan måles og ikke. Bare en forskere i en kultur opptatt av det fysiske, og en vitenskapstradisjon som bygger såkalt objektivitet og målbare størrelser, kan ha en varig interesse for slikt og særlig i denne sammenhengen, der selvinvolving og oppvåkning er hovedsaken, og det er jo egentlig uvitenskapelig...

Det er lett å miste det egentlige perspektivet, mener jeg, om man skal fordype seg bare i tall, målinger instrumenter og eksperimenter.

Men for all del, forskning er bra, særlig om man utvider forskningsmetodene til også å gjelde inn i de områdene i psyken dit målingene egentlig ikke kan nå, slik deler av psykologien prøver.

Den mannen som elsker en kvinne er vel ikke lenger så opptatt av brystmål, midje og hoftebredde og andre geometriske nøyaktigheter? Er ikke kjærligheten det viktigste?

Mer om meg og Core Shamanism, siden den nå er kommet til Skandinavia...

Først denne digresjonen: Michale Harner har invitert meg til å undervise i USA. Jeg har for lenge siden sluttet å dra til det kaotiske landet med tromme og ånd. Men så spurte han. Javel, jeg svarte ja. Den siden av meg som er glad i ham og takknemlig for hans impuls, sa ja. Resten av meg sier fortsatt nei.

Det betyr at om en annen hadde spurt, og det har vært en del henvendelser ja, så sier jeg nei. Jeg sier NEI, og det er ikke verst for en mann som ha problemer med å si nei. Og så skal jeg dit i september, rundt høstjevndøgn, og jeg forventer store verdensomfattende forandringer akkurat i den tiden. Så jeg håper at ikke California sklir ut mens jeg er der.

Den som ha lest boken Sjamansonen, vet hva jeg erfarte en av de siste gangene jeg var i California.. Det var i oktober 89, tror jeg, sjekk på intenett om du vil vite den eksakte datoen, for du finner den hendelsen der. Da sto jeg på en klippe ytterst på Bodega Bay nord for San Fransisco, sammen med Michael, den indianske sjamanen Lauren Smith og hele klassen på vel 30 studenter. Dette var en klippe som hang ut over havet. Et ritual foregikk der. Så tok hele klippen til å dirre. Jeg kjente det også. Mektig kraft grep meg. Noen falt om, som tatt av kraften og jeg trodde de gikk i trance der og da.

Så gikk vi derifra. Jeg hadde hatt noen merkelige varsler på veien ut...en himmelørn hadde kommet og ville løfte meg opp...seinere har jeg fått et annet perspektiv på akkurat dette synet. For da vi kom tilbake til bilene fikk vi de første meldingene om jordskjelvet...

Jeg håper som sagt at ikke California glir ut mens jeg er der. I alle fall skal jeg holde øynene oppe om jeg ser samme himmelørnen. For jeg skal dra, om jeg får visa. Men nå er det visst blitt vanskeligere å komme inn i US enn gjennom det berømte nåløyet.

For jeg har fylt ut et obligatorisk skjema hvor de blant annet spør om; Do you seek to enter the United States to engage in export control violations, subversive or terrorist activities or any other unlawful purpose? Are you a member of a terrorist organization... have you ever participated in genocide???

Og jeg som sa ja til å dra for å vise min respekt og takknemlighet til en gammel høvding...

Det koker altså ned til akkurat det. Takknemlighet til en lærer.

For jeg tror at "åndelige høvding" er den viktigste personen som finnes for å holde verdenene i balanse. Det går opp for meg at det som er klart for meg, synes å være en hemmelighet for de fleste andre. At det er de åndelige opplyste, de som er våknet til naturens kraft, til universet i det indre og ytre som holder verden i balanse.

Tror du på de politiske lederne? At de har balanse i seg, står som en søyle mellom jord og himmel, eller tror du at de forhandler for å vinne fordeler med alle slukneknep som finnes, og også knep som reven ikke ville finne på å bruke. Er det bakre jeg som ser at politiske avtaler ikke varer særlig lenger enn det tar for blekket å tørke. For da kommer alt nye konspirasjoner og eskaleringer i gang og verden vakler videre mot nye katastrofer. Forhandlingenes mål kan være å holde saken levende eller å vinne tid eller å gjøre narr av de som tror på forhandlinger...naive vesten for eksempel. Eller forhandlinger kan være en måte å vise makt og true med makt og kjøpe fiender... hvem vet...men funker det?

Gjorde Osloavtalen Gazastripen til et mer trygt sted, egentlig?

For meg virker det i ettertid mest som den er noe norske fredsmeglere bruker som pluss på CVen for å få seg jobb i andre konfliktsoner...

Jeg drar altså til USA. Og det med utsikt til å være øyenvitne til store jordskjelv i verdensøkonomien eller noe slikt og kanskje også verre. Jeg vet ikke hvordan forandringene skjer, eller hvordan det slår ut, slett ikke.

Mens jeg skriver dette føler jeg meg litt som en profet som forutser verdens undergang, med

fare for å bli ledd høyt av i slutten av september. Men jeg tar sjansen.

Jeg har altså lenge følt av noe skjer nå månedene med r dukker opp... Datoer og tall er dog ikke min sterke sider. Det opplever jeg i virkelighetens verden hver gang jeg må skrive ned et 17-sifret kid-nummer. Og mytologitall er mye mer gåtefulle enn ordinære.

Men jeg skal altså til Foundation for Shamanic Studies. For hva? Undervise i samisk sjamanisme... Så studentene trenger visst nytt blod om de tør komme, for det skal de få, inspirert fra en tradisjon fra Kautokeino.

Sentrum i det vi skal gjøre, tro meg for jeg vet, er som alltid å arbeide for å skape harmoni mellom menneskene og naturen, og slutte krigen mot naturen, egen natur og ytre natur og akkurat det arbeidet kan være turbulent nok.

De underligste personlige reaksjoner kan dukke opp og bli projisert mot sjamanen i meg i slike sammenhenger....

Håper forresten at vi alle kan samles om et slikt mål fremover, nå mer enn noen sinne. Om ikke noe dramatisk skjer så kan det være at vårt milligram av god innsats var akkurat det som fikk vektskålen til å tippe i fredelig retning, eller?

Jeg skal tilbake til Westerbeake Ranch, der jeg en gang var student... Jeg skal inn i the core of Core Shamanism-land. På mange måter blir denne turen ekstra spennende for meg akkurat på denne tiden...

Du vet, de menneskelige relasjonene i sjamanverdenen et også for et minefelt å regne. For kanskje oversetter en av Michaels menn i Skandinavia dette til engelsk og sender det til ham og så får jeg vel høre igjen, jeg virompeisen og stabeistet og ikke minst sjamanen fra den bygda Kautokeino. I alle fall tidligere fikk dette noen amerikanske sjamanspirer til å grøsse.

Som sagt så håper jeg ikke at California sklir ut, for da havner vi alle som er akkurat på det stede virkelig dypt ned i nedre verden...så please, ha alle sansene, både de ordinære og de ekstraordinære på alerten nå i den kommende tiden... jeg håper vi kan le hjertelig av dette i oktober.

Særlig skal jeg le godt når jeg forhåpentligvis går omkring Potalapalasset i Lhasa, sammen med det sneset av deltagere som skal være med på den reisen til Nepal og Tibet. Den turen er forresten fulltegnet.

På fredag drar jeg til Reisadalen med en gruppe for å nyte utesittingens enkle eller besværlige gleder. Bare vi ikke går oss vill i en dis av en drøm og faller utenfor tiden, sammen med deltagerne i et berømt te-party.

Kort tid etter starter en ny Saivo sjamanklasse, kanskje med og kanskje uten min deltagelse...

Ailo Gaup